

— Какъ сж посмѣли? Кого сж питали? Сега ще ги науча!

Стана, повика кучетата и се изгуби въ тъмнината съ детето на ржце.

Приближи. Гледа — кошарата блещи.

Кучетата настрѣхнаха, бѣсно зарѣмжаха и като хала полетѣха. Но шомъ влѣзоха презъ тѣсния отворъ въ пещерата, гласътъ имъ се изгуби.

Овчарътъ стисна дебелия кривакъ и влѣзе. Спрѣ се на самия прагъ слисанъ, мълчаливъ...

Въ яслитѣ почиваше мѣничко дете. Кучетата смилено лежаха до него.

То го погледна съ своитѣ слънчеви очи. Овчарътъ усѣти сърдцето си по-силно да тупти...

Приближи, отпустна кривака и колѣннич на земята. Рожбата му се допрѣ до детето.

Бащата скочи и отъ изненада едва ли не извика — неговото дете бѣше съвсемъ здраво. То се изправи, усмихна се и каза:

— Татко, азъ съмъ здравъ! Пустни ме да ходя!

А бащата, полудѣлъ отъ радостъ, приближи до низката ясла, горещо цѣлуна малката ржчица и каза:

— Тази малка дѣсница, която изцѣри болестъта на детето ми, сигурно ще върши чудеса, когато стане голѣма.

И отново падна на колѣне предъ яслата.

Генчо Червенковъ.

ХОРЪ НА КОЛЕДАРИТЪ

Вредомъ по земята
Носимъ новината:
Господъ се роди!

Съ радостъ ни срѣщнете,
Скърби забравете:
Господъ се роди.

Бърже вси станете,
Порти разтворете:
Господъ се роди!

Млади или стари —
Ний сме коледари:
Господъ се роди!

Бедни и богати,
Въ хижи и палати:
Господъ се роди!

Вредомъ по земята
Носимъ новината:
Господъ се роди.

Лжчезаръ Станчевъ